

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE.
DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația :
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL { pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Program de lucru pentru anul nou.	Senex
2. Chipuri de preoți	Pr. Niculae-Boteanu
3. Comentariu practic	Pr. Marin C. Ionescu
4. Rugăciune ascultată	Pr. Manea Popescu
5. Prima apologie a Sf. Iustin Martirul	Diac. Al. N. Const.
6. Plan de predică	Pr. Marin C. Ionescu
7. Cărți și Reviste	Pr. Manea Popescu
8. Mișcarea misionară	(Referent
9. Cronica Internă	Cronicar
10. Cronica Externă și Știri	
11. Parohii vacante	* *

Program de lucru pentru Anul Nou

Există o străveche și foarte bună tradițiune : De anul nou Clerul Capitalei prezintă Șefului Bisericii sentimentele sale de respect și de devotament. Cu acest prilej, pe lângă nelipsitul schimb de urări și de complimente reciproce, se profită de solemnitatea momentului, spre a se exprima deziderate și dorinți, cu scopul de a fi îndeplinite în cursul anului ce începe.

Uneori problemele pe care anul expirat le proiectează asupra anului începător sunt atât de însemnate, încât, anul nou e numai un pretext, ce se oferă celor cu răspundere, spre a anunța o soluțiune, spre a manifesta punctul lor de vedere într-o anumită chestiune.

Anul expirat, 1927, prin moartea mult regretatului Rege Ferdinand I, a chemat la conducerea destinelor țării o Regentă, din care face parte și I. P. S. Patriarh, Căpetenia Sfintei noastre Biserici. Prin aceasta, personalitatea I. P. S. Sale, și așa destul de puternică, se proeminează pe fon-

dul vieții neamului nostru în linii gigantice ; iar această preeminență era cu neputință ca să nu afecteze Biserica și Clerul ei.

Fără greșală, Sfânta noastră Biserică în ultima sută de ani n'a cunoscut o mai strălucită perioadă, decât aceasta pe care o trăim noi acum. Astăzi, datorită însușirilor personale ale celui pe care Dumnezeu ni l-a dat Conducător, Biserica ortodoxă română întrunește condițiunile cele mai prielnice, pentru a se putea așeza trainic în locul de frunte, pe scara valorilor naționale.

Cu o singură condițiune : Biserica, prin Clerul său, să se străduiască a ține pasul de ascensiune al Căpeteniei sale. Altfel, totul nu e decât un paradox. Expresiunea este a I. P. S. Patriarh însuși, spusă în alocuția de anul nou.

În împrejurările date, a zis I. P. S. Sa fiecare avem datoria să acționăm în așa fel, încât, punctul culminant la care am izbutit eu să ridic prestigiul Bisericii în ultimii zece ani și în deosebi în vremea din urmă, să nu rămână numai un fenomen izolat, care să se piardă odată cu cauza care i-a dat naștere. Fiindcă, în cazul acela, tot ceiace eu am izbutit să realizez nu rămâne decât un paradox.

Paradox : un fapt ireconciliabil cu starea reală.

Cu alte cuvinte deci, de anul nou I. P. S. Patriarh ne trimite următorul mesagiu :

Luați aminte să nu vă amăgiți. Nu vă culcați pe laurii unei biruințe dobândite de unul singur. Orice poziție câștigată e în

primejdie de a fi pierdută din nou, dacă nu e cine s'o consolideze. De aproape zece ani de zile, eu recuperez terenul pas cu pas, iar ultima biruință e încununarea unei opere, căreia mi-am închinat viața. Făceți-mi bucuria de anul nou, ca această operă să rămână trainică, durabilă în neamul nostru. Voi sunteți pietrele pedestalului pe care eu durez opera mare de întărire a Bisericii.

*Nici că s'ar putea schița un program de muncă mai frumos, mai scurt și mai cuprinzător decât acesta: **Munciți la consolidarea pozițiunii dobândite.***

La muncă, deci, ca în ziua de anul nou viitor să putem face bucurie I. P. S. Stăpân că, Clerul Sfintei Bisericii ortodoxe române a priceput gândul Marelui Păstor și l-a înfăptuit!

SENEX

CHIPURI DE PREOȚI

1. UN PREOT ARTIST

Popa Nicolae din Cămineasca

Povestesc colegii lui de școală:

Când am intrat noi în seminar, în anul 1875, a venit domnul Verzeanu, profesorul de muzică vocală, să ne aleagă, după voci pentru cor. Noi aveam glasuri de copii, dar prin fundul clasei un băiat mai vârstnic ca noi tot vorbea gros.

— Cine mormăie acolo?

— Dumnealui, domnule profesor, răspundem noi.

— Ia vin încoa băete.

Și în fața profesorului se înfățișează un flăcăiaș de țară, cu chip liniștit, cu păr castaniu, îmbrăcat ca pe Vlașca: cu zăbun și cu poturi largi.

— Mă chiamă Nicolae Teodorescu din satul Cămineasca de pe Vlașca, unde se întâlnește Călniștea cu Glavaciocul.

Când l-a încercat la orgă, profesorul a rămas mirat de glasul flăcăului. Avea un glas sunător de bas, liniștit, mlădios, cu întindere uimitoare: aproape să se isprăvească notele instrumentului, dar glasul școlarului nu.

— Ai mai cântat tu până acum?

— Am cântat din fluer.

Noi zămbim. Profesorul îi zice: bine băete. Să vii la cor că tu ai să răpești o lume cu glasul tău.

Și așa a fost Nicolae Cămineasca — că așa îi ziceam noi — a ajuns cel dintâiu corist în corul ceremonial, vestit pe vremuri; și când era câte o serbare, profesorul îi da din hainele lui să se îmbrace, căci Cămineasca tot în portul lui rămăsese.

Odată, când cântă corul la Sfântul Spiridon, vlădica Ghenadie Argeșlu (Țeposu) a chemat pe profesor și i-a spus că-l va declara eretic căci cântă cu orga în biserică, împreună cu corul. Nu era orgă, ci glasul lui Teodorescu-Cămineasca

sună tot așa de sonor și de legat ca și o orgă. Când a terminat seminarul, domnul Verzeanu i-a zis să urmeze cântul la conservator că va ajunge cântăreț mare de operă. Dar Cămineasca l-a răspuns:

Mulțumesc, domnule profesor, dar eu mă duc să mă fac preot în satul meu Cămineasca. Vlașca noastră cu pădurile ei de stejar, unde cresc bujorii roșii în clădării cât aria, unde cântă păsările de te slăvesc, îmi place mai mult de cât orașul. Mă duc să cânt Domnului în satele așezate în horă pe malurile Călniștei noastre.

De atunci rar am mai auzit, dar tot bine, de el. De atunci n'am mai auzit glas ca al lui.

Povestesc frații lui de preoțe din satele vecine:

N'a avut Vlașca noastră un preot cântăreț mai vestit ca părintele Nicolae din Cămineasca. Ii plăcea mult să cânte Domnului și înmărmuria lumea cu frumusețea glasului său, mlădios ca un gumelatic și sonor ca o goarnă soldățească.

Când a fost instalarea mea de preot în Prunaru — spune părintele Teodor — a venit și părintele Nicolae. Era după Paști și a cântat singur Ingerul a strigat. Cunoști fraza muzicală, gravă și întortochiată: Luminează-te, Noule Ierusalime. Ei, cum se grăbesc valurile mării unele după altele spre țărm cu sunetele lor profunde și înfiorătoare, așa a sunat atunci glasul părintelui Nicolae.

Adaogă părintele din Frasin: La înmormântări, când cânta părintele din Cămineasca: Plâng și mă tânguesc, simțiai flori prin mădulările trupului. Avea glas mare, dar nu aspru, ci dulce, nesilit și mângâios; era în el o putere și o frumusețe răpitoare.

Iar țăranii din Cămineasca mai adaogă:

Nouă ne era drag și pentru cântarea lui din biserică, dar și pentru fluerul lui. Părintele nostru nu se despărțea de fluer; îl purta în tureatca cis-

mei totdeauna și cânta din el mai iscusit de cât oricare altul. Noaptea, pe lună, răsuna valea de doina lui. Vara, cu oamenii la lucru, părintele se așeza supț umbra unui copac și zicea cu dor din fluer: cântecul lui îndemna pe oameni la muncă. Iar fluerul părintelui nu era pentru lume o smintală căci cunoscuserăm noi de la sfinția sa că cine iubește cântarea este om bun la inima lui. Și bun era părintele Niculae al nostru.

Acum părintele Niculae a plecat din corul preoților, cari, pe pământ, laudă pe Domnul. În curtea bisericii din Cămineasca, lângă fereastra străniș drepte, doarme azi trupul care a

închis glasul și simțirea lui, la cap cu o țărănească cruce de dud, pe care stă scris: „Aici se odihnește robul lui Dumnezeu preotul Niculae Teodorescu născut în anul 1856 răposat în 1920“.

Va putrezi crucea de dud, vor crește salcâmi pe mormânt; dar neam de neam în Cămineasca își va aminti în zile de sărbătoare și în nopți cu lună de glasul și de simțirea părintelui Niculae, în care Dumnezeu sălășluisese o flacără din focul ce arde pe adevăratul artist.

Preotul NICULAE
de la Biserica Boteanu

COMENTARIU PRACTIC

„Fertiți cei cari plâng că aceia se vor mângâia“! Matei V.

Lacrămile, care după socotința oamenilor nu se potrivesc decât cu nefericiții, sânt după judecata Fiului lui Dumnezeu, piesele nemincinoase ale fericirii; însă nu lacrimile, ci izvorul din care curg lacrimile ne arată vrednici sau nu de comorile fericirii adevărate.

Sânt trei feluri de lacrimi: *lacrimile naturale sau medicale*, lacrimile *religiunii* și lacrimile *rugăciunii*.

1. *Lacrimile naturale sau medicale* sunt acele lacrimi de care se ocupă medicii și care își au izvorul la coada ochiului. Lumea este plină de fețe scăldate în lacrimi: lacrimile curg din toate părțile și pentru pricini deosebite!

Pierderea averei, onoarei, a sănătății, moartea prietenilor și semenilor, pisma concurențelor, prigoana vrăjmașilor și mii de alte cauze fac să curgă fără încetare lacrimi amare pe fețele bieților muritori! Nu despre oamenii cari varsă asemenea lacrimi vorbește Mântuitorul în fericirea aceasta, deoarece nu numai în clipe de întristare, ci și în clipe de bucurie țâșnesc asemenea lacrimi amare pe fețele noastre, pe care numai religia este în stare să le îndulcească.

Dintre muritorii, cari varsă asemenea lacrimi numai aceia dobândesc adevărata fericire, cari desfăcându-se întru totul de creaturi, se vor alipi de Creator!

Nu se vor bucura de cereasca fericire cei cari varsă lacrimi de desmierdări și la-

crimi viclene (de crocodil). (Impărăteasa Maria Tereza plângea în momentul când harta Poloniei era în studiu de sfărtecăre între cele trei state hrăpitoare: Rusia, Germania și Austroungaria. Ea deși plângea soarta Poloniei, totuși cerea cu repetate suspinuri mincinoase: «Vedeți și împărțiți harta așa fel în cât partea mea să fie mai mare!»).

Soiul acesta de lacrimi nu ne pot ajuta nici măcar să întrezărim adevărata fericire, ci ne pot sluji cel mult la uciderea microbilor adăpostiți în orbitele ochilor noștri—de aceea le-am și numit medicale.

2. Lacrimile *religiunii*.

Ce însemnează oare lacrimile religiunii?

Lacrimile isvorite din religiune și vărsate pentru religiune, cum sânt lacrimile mucenicilor și ale Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Mântuitorul a plâns și a plâns cu lacrimi «de sânge» Luca XXII. 44.

Fi-vom noi în stare să vărsăm asemenea lacrimi din ochii noștri?! Aceasta ar fi singurul zapis al sfântului botez, care ne-ar deslegă de toate serbările, de toate pompele, de toate bucuriile și de toate deșertăciunile acestei lumi tracătoare!

Lacrimile medicale sânt prea eftine; iar lacrimile religiunii sânt prea grele pentru slaba noastră făptură pământească. De aceea altele sânt lacrimile pe care Domnul le așteaptă într'una dela noi: lacrimile *rugăciunii sau pocăinții*. Care sunt aceste lacrimi?

Rugăciunea deschide izvoarele nenumăratelor soiuri de lacrimi.

Lacrimile *zelului religios* care țâșnesc la vederea betesugurilor, de care suferă biserica, la auzirea ocărilor și blastemiilor îndreptate împotriva lui Dumnezeu și la duioasa simțire stârnită de gloata nenumărată a celor cari cad în dezordinea fărădelegilor pierind pentru totdeauna.

Lacrimile *pocăinței*, care ne brăzdează fețele noastre la vederea păcatelor și neglijiurilor noastre zilnice.

Lacrimile de *întristare*, pe care le vărsăm oridecâte ori ne îndreptăm gândurile noastre spre nefericitul exil al pierzaniei noastre sufletești!

Lacrimile de *compătimire*, care isvorăsc din adâncirea gândirii noastre în suferințele Domnului nostru Iisus Hristos!

Lacrimile curatei *devotțiunii* datorite adorațiunii lui Iisus în misterul Sfintei Euharistii.

Lacrimile *mângâerei*, revărsate în momentul când buzele credinciosului s'au atins cu vrednicie de Sfântul Potir spre a se hrăni și a sorbi din acest sfânt pahar al vieții.

Lacrimile *dorurilor sfinte*, isvorâte din

nestăpânita și aprinsa dorință a credinciosului de a-L vedea pe Domnul îmbrăcat în glorie în scaunul slavei Sale!

Lacrimile *nădejdiilor supreme* pricinuite de neconținută noastră cugetare la fericirile cerești ce în chip tainic ne-au fost rânduite și pe întregul păstrate.

Lacrimile *iubirei*, care ne umezesc ochii oridecâte contemplăm bunătatea suverană a lui Dumnezeu, măreția și universalitatea binfacerilor sale celor bogate, imensitatea și veșnicia iubirei Sale!

Ah! Doamne! Cine poate să spună dulceața lacrimilor, pe care iubirea lui Dumnezeu le revarsă pe fețele credincioșilor.

Să isgonim din inimile noastre toate bucuriile frivole spre a ne încredința cu totul lacrimilor ziditoare de curată și înaltă fericire!

Noaptea păcatului ar descrește, iar aurora curatelor și cereștilor mângâeri și-ar întinde tot mai mult aripile ei ocrotitoare peste creștetele noastre!

Pr. Dr. MARIN C. IONESCU
Biserica «Sf. Ștefan Cuibu-cu-Barză»

RUGACIUNE ASCULTATA

Cuvinte asupra evangheliei din Duminica dela 29 Ianuarie 1928 (Mat. XV 21-28).

1. Mântuitorul printre păgâni (v. 21). 2. Femeia cananeiancă face cunoscut Domnului păsul ei și se rează de îndurare. Nu primește însă niciun răspuns pentrucă în rugăciunea ei nu se găsește nicio urmă de cunoaștere a stării ei față de Dumnezeu. (v. 22-23). 3. Intervențiunea ucenicilor e respinsă, fiindcă nu are la bază o convingere trainică, ci e întemeiată pe simțăminte inspirate de ocaziunea prezentă. (v. 23-24). 4. Femeia cananeiancă repetă rugăciunea. Mântuitorul îi dă un răspuns, prin care o ajută să se mărturisească nevrednică de îndurarea lui Dumnezeu, dar prea mulțumită cu oricât de puțin i-ar da Dumnezeu (v. 25-27). 5. Rugăciunea, izvorâtă din credința lămurită în Dumnezeu și din smerita cugetare despre sine însuși, e ascultată totdeauna (v. 28).

1. Era al treilea an decând începuse Mântuitorul vestirea evangheliei. Trecuse paștele ebreesc și acum îl găsim din nou în Capernaum-ul Galileei, împărțind poporului binecuvântările cerului și descoperindu-i voința lui Dumnezeu. De data aceasta însă, șederea în Capernaum avea să fie de foarte scurtă durată, pentrucă vrajmășia Fariseilor

și Cărturarilor crescuse până la furie oarbă. Ucenicii observaseră acest lucru, de aceea chiar vin și-l spun: „Știi că Fariseii, când au auzit acest cuvânt, și-au ieșit din fire?”. (Matei XV. 12). Iar cuvântul spus de Mântuitorul cuprindea în sine un adevăr, pe care trebuie să-l primească orice suflet omenesc și să nu-l uite niciodată. Iată-l: „Poporul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Mai. XV 8). Și, Fariseii și Cărturarii n'au primit acest cuvânt și împreună cu ei tot poporul ținut în frâu de puterea lor împovăraătoare până la tiranie. De aceea citim în sfânta evanghelie de astăzi că Mântuitorul a ieșit de acolo și s'a dus prin părțile Tirului și ale Sidonului. Tirul și Sidonul erau două cetăți păgâne, cu faimă întinsă pe vremea aceea, și se aflau în partea despre miază-noapte a pământului lui Israel. Deci Domnul pleacă din mijlocul poporului israilitean, părăsește neamul ales, din care făcea parte și El după trup, pentru a-și căuta liniște printre păgâni.

Evlavioși creștini. E un moment acesta, pe cât de dureros tot pe atât de plin în învățături pentru noi. Nimeni nu putea primi pe Mântuitorul mai bine și cu mai multă înțelegere decât poporul israelitean, pentru că acestui popor Dumnezeu, cu mii de ani înainte, îi descoperise tot mai lămurit voia Lui pentru mântuirea lumii. Închinarea pe care o aduceau ei lui Dumnezeu era însă numai un lucru al gurii și al buzelor, nu și al inimii. Cu o asemenea închinare Mântuitorul nu se poate împăca niciodată.

Și astăzi se întâmplă de multe ori acest lucru. Adecă, se întâmplă ca mulți creștini, născuți din părinți creștini și cu moșii și strămoși de sute de ani în urma lor tot creștini din verigă în verigă, să cinstească pe Dumnezeu numai cu graiul și cu buzele, nu și cu inima. Printre aceștia Iisus nu poate rămâne multă vreme, și semnul cel mai văzut că Iisus a ieșit din mijlocul lor sunt sfezile, vorbele de ocară, înșelăciunile, furturile, minciunile etc. Atunci Mântuitorul e printre păgâni, unde e primit cu multă însuflețire și credință. Auzind acestea, ce bine e să ne întrebăm fiecare, nu cumva Mântuitorul a plecat dintre noi și umblă printre păgâni din pricină că cinstim pe Dumnezeu numai cu buzele și nu și cu inima?

* * *

2. Și acum iată, pe când Mântuitorul călătoria, întristat de învârtoșarea inimelor celor din tulpina poporului ales, prin acele ținuturi ale Tirului și Sidonului, o femeie cananeeancă, —deci o păgână— îi iese în cale și cu strigăte nestăpânite, îl rugă: „Miluește-mă pre mine, Doamne, fiul lui David! fiica mea este rău chinuită de un demon“. Intr’adevăr, păgânii—necunoscători ai voiei lui Dumnezeu — stau în fața Mântuitorului cu mai multă credință decât Iudeii, cari cunoșteau așa de bine gândul Tatălui ceresc pentru mântuirea lumii! Acest lucru nu trebuie să vă mire.

Și altădată Mântuitorul a lăudat credința unui păgân, a sutașului care venise să-L roage pentru tămăduirea de boală a slugii lui. Despre acest sutaș a zis astfel: „Adevăr grăesc vouă: nici întru Israil n’am găsit atâta credință“ (Matei VIII₁₀).

Ce mângăiat va fi fost Domnul când s’a văzut întâmpinat cu atâta încredere și nădejde de cineva din neamul păgânesc! Mai ales că această cananeeancă îl numește. „*Fiul lui David*“, deci dovedă că știe de cine se roagă, că vede în Domnul pe Fiul lui David, adecă pe acela de care Dumnezeu a legat împlinirea tuturor făgăduințelor încredințate poporului israelitean. Fără îndoială

că ea auzise, prin alții, despre lucrurile minunate săvârșite de Iisus. Iar vestea despre El nu o primise rece, ca pe orice veste, ci cu simțiri vrăjite și cu dorință tot mai vie și mai îmbietoare spre a afla și mai multe despre acest om minunat. În sfârșit câte aflase despre Iisus, îi erau destule ca să-și poată pune în El nădejdi, pe cari știa că zadarnic le-ar pune în vreun om. Deaceia strigătul ei de rugăciune e pornit din inimă. Și atât era destul pentru ea, chiar dacă inima ei era o inimă de păgână.

Evlavioși creștini. Ni-s’ar părea că Mântuitorul să fi răspuns la rugăciunea ei cu aceiași laudă pe care i-a adus-o sutașului. Însă nu s’a întâmplat tot așa. Sfântul evanghelist povestește scurt: „Iisus însă nu-i răspunse niciun cuvânt“. Dece aceasta? Nu cumva Mântuitorul are mai multe cântare pentru împărțirea mântuirii? Departe de noi acest gând necucernic. Cântarul lui este același; însă inimile omenești nu sunt aceleaș, ele trebuie pregătite pentru a primi mântuirea, pe care Domnul voiește s’o dea din plin oricărui credincios.

Deci, când o rugăciune a ta rămâne neîmplinită, caută pricina în inima ta și împlinește lipsurile ce găsești acolo, că apoi Dumnezeu nu va întârzia s’o îndeplineze cu darurile și binecuvântările Lui.

În inima femeii cananeience erau cu adevărat lipsuri, pe cari Iisus voia să le îplinească înainte de a răspunde la rugăciunea ei, — Lăsați pe Dumnezeu să lucreze așa cum vrea El, că de multe ori El voiește să vă dea mai mult decât socotiți voi că aveți nevoie.

* * *

3. Tăcerea Mântuitorului nu descurajează de loc pe femeie. Ea strigă în urmă, repetând aceleaș cuvinte. Deaceia ucenicii își unesc și ei rugăciunea lor cu a femeiei și spun Domnului: „Slobozește-o pe ea, că strigă în urma noastră“. Mijlocirea lor e foarte stângace și făcută din simțăminte fără nici un preț în fața Mântuitorului. Căci, luați seama bine, ei roagă pe Domnul să îplinească rugăciunea femeiei numai pentru aceia „că strigă în urma noastră“, că le era teamă deci să nu se nască vreo zarvă mare. Mântuitorul le răspunde: „Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel“. Pentru Mântuitorul acest răspuns a fost cât se poate de dureros, căci „oile cele pierdute ale casei lui Israel“ nu voiseră să asculte și să urmeze glasul „Păstorului bun“ care era El. Pentru ucenici e întru totul potrivit căci, până în timpul întâmplării acestea, în min-

tea lor Iisus trebuia să fie Mântuitorul numai al poporului israilitean, nu și al păgânilor, pe cari Judeii îi numeau în batjocoră și dispreț „câini”. Dacă aceasta era credința lor, atunci mijlocirea făcută nu era ceva pornit din inimă, nu avea la temelie o credință trainică, ci pornea dintr'o împrejurare trecătoare. Pentru femeia cananeiancă răspunsul Mântuitorului a fost un ajutor puternic ca să-și curețe inima, să-și lămurească credința și să se apropie și mai mult de Dumnezeu, căci din el a înțeles că în fața lui Dumnezeu ea este mai puțin decât „oaie pierdută a casei lui Israel” Evlavioșii creștini. Mântuitorul fusese alungat de Evrei și cu toate acestea nu-și tăgăduiește însărcinarea mântuitoare ce-o avea pentru acest popor; nu se socotește deslegat de ei, ci din contră întărește că e trimis numai către oile cele pierdute din Israel. Și creștinii de astăzi cât de ușor se despart unii de alții, chiar și când e vorba de soț și soție; cât de ușor tăgăduesc orice sarcină față de cei din jurul lor, îndată ce interesele mici nu-i mai leagă de ei! Socotiți orice îndatorire aveți ca o sarcină dată de Dumnezeu și duceți-o până la sfârșit, cu orice greutate.

Apostolii se roagă pentru ceea ce ei n'ar fi făcut dacă ar fi putut; se roagă pentru ceea ce ei cred că nu trebuie făcut. Când te rogi pentru cineva, să crezi întâiu tu în ceea ce ceri.

Femeia cananeiancă avea toată încrederea în puterea lui Iisus, dar pe sine însăși niciodată nu se văzuse așa cum e: păcătoasă și pierdută de turma celor plăcuți lui Dumnezeu. Acum începe să se vadă astfel și darul cerut nu va întârzia să i-se dea.

* * *

4. Întârzierea Domnului îi dă curaj mai mult. Venind înaintea Lui, se închină și din nou se roagă: „Doamne, ajută-mă”. Mântuitorul îi dădu acest răspuns: „Nu se cuvine să iei pâinea co-

piilor și s'o arunci câinilor”. Mai înainte o pusese mai prejos ceva de cei mai neascultători și mai necredincioși fii ai lui Israil. Acum, observați, o așează de dreptul în rândul animalelor, ba încă al câinilor. E drept, câinele este un animal credincios și neadormit păzitor al averii și vieții omului. Dar câinele, ca orice animal, nu are un suflet—chip și asemănare a lui Dumnezeu. Groaznic cuvânt. Ca o piatră de încercare, care-ți spune fără înșelăciune cu ce fel de lucru ai de-a face: bun sau rău, fără nicio mijlocie. Tocmai aceasta voia și Mântuitorul. Va primi femeia și această coborâre? Atunci nimic n-o mai poate despărți de Dumnezeu.

Evlavioși creștini. Ascultați întâmpinarea femeii și socotiți, ce se cuvine să lăudați mai mult în ea: smerenia sau credința? Căci amândouă răsar luminoase din lăuntru, lămurit acum, al inimii ei: „Adevărat, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărămiturile care cad dela masa stăpânilor”. Credința ei dărmă muntele păcatului, care stăvileă până aci valul mântuitor al harului lui Dumnezeu, iar smerenia ei e albia curată în care se adună râurile vieții dumnezeiești pentru a face să crească lanurile vieții omenești și să dea roduri însutite.

* * *

5. Rugați-vă cu credință neîmpuținată, pentru puterea, înțelepciunea și iubirea lui Dumnezeu. Rugați-vă cu smerenie fără margini, pentru slăbiciunea omenească și păcatul ce zace în inima noastră, de multe ori fără să știm. Căci rugăciunea, pornită din credința lămurită în Dumnezeu și din smerita cugetare despre noi înșine, e totdeauna ascultată. Mântuitorul răspunde femeii: O, femeie, mare este credința ta, facă-se ție după cum voești”. Și s'a tămăduit fiica ei din ora aceea.

Preot MANEA POPESCU

DIN ÎNTELEPCIUNEA BATRANILOR

— Când nebunesc Impărații, pierde norodul.

NICOLAI COSTIN

— Celui fricos și spăimântat, știindu-și pieirea deapururea înaintea ochilor, nice un loc de odihnă nu-i, nice inima de război.

MIRON COSTIN

— Feciorii buni adaogă și cresc numele părinților săi, și-l fac fără de moarte; iar cei răi feciori ocărăsc și sting numele părinților buni.

NICOLAI COSTIN

PRIMA APOLOGIE A SF. IUSTIN MARTIRUL ¹⁾

I. Împăratului Tit Aeclius Adrian Antonin Piu Cezar August, și lui Verissimus, fiul său, filosof, și lui Lucius filosoful, fiul natural al Cezarului și al lui Piu prin adopțiune, iubitor de știință, și veneratului Senat și întregului popor roman am adresat acest discurs și cerere pentru oamenii de orice rasă, care pe nedrept sunt urâți și calomniați, dintre cari unul sunt și eu, Iustin al lui Priscu, al lui Vachiu, din Flavia Neapolis, oraș în Siria Palestinei.

II. Rațiunea dictează, ca cei cari sunt într'adevăr pioși și înțelepți să prețuiască și să iubească numai adevărul, refuzând să urmeze părerile celor de demult, când ele sunt rele. Căci mintea sănătoasă poruncește nu numai să nu se alătore iubitorul de adevăr de cei ce practică și învață lucruri nedrepte, ci în tot chipul, înaintea propriei sale vieți și chiar dacă este amenințat de moarte, trebuie să prefere a spune și a face cele drepte.²⁾ Așa dar voi auziți pretutindeni, că sunteți numiți pioși și filosofi și păzitori ai dreptății și iubitori ai științei; se va vedea dacă într'adevăr sunteți. 3) Nu pentru a vă linguși prin acest memoriu, nici pentru a urmări vreo grație, ci ne-am adresat pentru a cere să fim judecați după o dreaptă și riguroasă cercetare, — ca să nu vă condamnați singuri, supunându-vă pre-judecății, nici dorinții de a place superstițioșilor, sau instinctului nerațional și svonului răutăcios, pe care timpul l-a întărit. 4) Căci

noi socotim, că nimeni nu poate să ne facă vreun rău, dacă nu suntem convinși că practicăm vițiul, sau dacă nu ne recunoaștem ca răi; voi puteți să ne omorâți, dar a ne vătăma, nu.

III. Însă, ca să nu creadă cineva, că acesta este un discurs absurd și îndrăzneț, noi cerem să se examineze acuzațiile, și, dacă sunt probate, să fim pedepsiți după cum merităm; iar dacă nu există nimic, care să ne dezonzoreze, dreapta rațiune nu ordonă să pedepsești oameni nevinovați pentru un svon calomnios, și mai ales (să vă pedepsiți) pe voi înșivă, cari socotiți să discutați faptele nu după o judecată dreaptă, ci cu patimă. 2) Acest apel frumos, și singurul drept, îl propune oricare dintre înțelepți, ca supușii să-și prezinte singuri socoteala exactă a purtării și a vorbirii lor, iar conducătorii deasemenea să-și dea sentința, urmând pietății și înțelepciunii, iar nu violenței și tiraniei; ca astfel și conducătorii și condușii să se bucure de tot binele. 3) Căci undeva zice unul ¹⁾ din cei vechi: «Dacă conducătorii și supușii nu filosofează, nu pot exista cetăți fericite». 4) Deci lucrul nostru este a prezenta tuturor o privire asupra vieții și învățăturilor noastre, pentru ca cei ce judecă cu răsbunare, să nu ignoreze faptele noastre, și să fim vinovați față de noi înșine, de greșelile pe cari cei necunoscători le-ar comite; — iar lucrul vostru este, ca ascultându-ne, să fiți judecători buni, după cum cere rațiunea. 5 Căci informați fiind, dacă nu veți face dreptate, fără scuză veți fi înaintea lui Dumnezeu.

IV. Așa dar, numele nu poate fi socotit nici bun nici rău fără faptele legate de el; pentru că numai după numele nostru de care suntem acuzați, noi suntem cei mai virtuoși²⁾ oameni. 2) Însă socotim nedrept să cerem iertare numai în baza numelui, în cazul când suntem dovediți ca răi, și iarăși, dacă noi ne credem nedreptățiți și pentru numele nostru și pentru felul de viață, datorita voastră este, să faceți slorțări să nu

1. Sf. Iustin Martirul este cel mai reprezentativ apologet al sec. II-lea. El s'a născut la anul 100, în vechiul oraș *Siehem* (Flavia Neapolis numit pe atunci) și a primit martiriul la anul 167 (163): tatăl său, de origină grec, a fost păgân. Sf. Iustin, convertit la creștinism în orașul Efes, a colindat apoi lumea, în felul soliștilor. Stabilindu-se la Roma, a luptat în special contra filosofului păgân *Crescens*, dela ura căruia își trage și moartea.

Din multele lui lucrări, au ajuns până la noi numai 3: *Cele 2 apologii*, compuse în anii 152—153 și *Dialogul cu iudeul Trifon*.

Înălțat fiind în tinerețe cu speculațiile filosofiei lui Platon, el este primul care a încercat o apropiere între filosofia acestuia și creștinism.

Deși din punct de vedere *literar* scrierile Sf. Iustin au scăderi, din punct de vedere *teologic* însă ele sunt de o deosebită importanță.

Traducerea prezentă este făcută după textul grecesc, publicat în „*Textes et Documents*”, par Hipolyte Hemmer et Paul Lelay, (Paris, A. Picard et Fils, éditeurs, 82 Rue Bonaparte, 1904). Pentru stabilirea adevăratului sens am folosit și traducerea franceză din aceeași publicație: Iustin, *Apologies*.

2. Marcu Aureliu.

1. Filosoful Platon.

2. Autorul face o apropiere între numirea de *creștini* (χριστιανοί) și superlativul dela cuvântul: *bun, virtuos*. (χρηστός, χρηστότατος).

condamnați pe cei dați în judecată, pedep-sindu-i pe nedrept. 3) Căci nu este admisibil să se dea laudă sau pedeapsă pentru un nume, dacă nu se poate arăta prin fapte ceva de merit, sau ceva josnic. 4) Pe toți cei acuzați înaintea voastră nu-i pedepsiți înainte de a-i convinge de vina lor; cât despre noi, puteți lua numele drept cap de acuzație, și cu toate că (aveți în vedere) numai '1) numele, mai repede sunteți datori să pedepsiți pe acuzatori. 5) Noi suntem acuzați că suntem creștini; nu este drept să fie urât omul cel mai bun ²⁾. 6) Și iarăși, dacă cineva dintre cei acuzați neagă prin cuvânt, zicând că nu este (creștin), îl libe-rați ca și când cu nimic nu este vinovat, iar dacă cineva mărturisește că este, îl pe-depsiți pentru simpla mărturisire; ar trebui să controlați viața și a celui care mărturi-

sește și a celui care neagă, ca astfel prin fapte, fiecare să arate ceea ce este. 7) Căci după cum unii, urmând învățătorului Christos de a nu tăgădui, sunt curagioși la cercetări, deasemenea cei ce trăesc în păcate, procură motive celor angajați să acuze pe toți creștinii la întâmplare, de nelegiuire și ne-dreptate. 8) Nu este drept să se facă aceasta; căci unii își însușesc numele și haina de filosof, și nu fac nimic demn de această chemare; și știți că filosofi, cari emiteau și predau celor vechi principii contrare, se numiau tot cu un singur nume. 9) Și unii dintre ei au propovedit ateismul, iar poeții denunță stricăciunea lui Jupiter și a fiilor săi; și cei ce continuă învățăturile aceloră nu sunt împiedecați de voi, ci din contră dați recompense și onoruri celor ce cu artă îi insultă (pe Zei). trad. Diac. A. N. CONST.

PLAN DE PREDICA

Datoriile către sufletul nostru!

I. **Pregătirea**: Paralelismul psihofizic împle-tește datoriile către trupul cu datoriile către su-fletul nostru.

Cu toate acestea diferența dintre cele două categorii nu se curmă și nu încetează nicidecum.

II. **Anunțarea**: Datoriile către sufletul nostru!

III. **Tratarea**: 1. Sufletul este scânteeă dume-nezească în ființa noastră omenească. El este chipul și asemănarea lui Dumnezeu în om. El are trei puteri mari, care fac ca și datoriile no-astre către suflet să fie împărțite în trei categorii distincte:

a) *Inteligența*. — Perfecționarea și luminarea ei prin culegere de cunoștințe cât mai temeinice și variate. Să ne ferim de teorii uscate și să învă-țăm totul pentru viață.

b) *Inima*. — Înăbușirea imboldurilor josnice și cultivarea pe o scară cât mai întinsă a simțiri-lor înalte și nobile. Desăvârșirea în virtute.

c) *Voința*. — Fortificarea voinței prin nenumă-rate exerciții zilnice. Ea este cheagul vieții no-astre sufletești. Ea ne valorifică toate silințele noastre sufletești și ne dă pecetea maturității spirituale.

2. Instituțiile, care contribuesc la dezvoltarea sigură și armonică a celor trei mari facultăți sufletești sânt:

- a) *familia*.
- b) *biserica*.
- c) *școala*.

3. Fiecare facultate sufletească se dezvoltă însă într'un chip cu totul special față de cele-lalte mai ales într'una din instituțiile chemate a

promovă creșterea duhovnicească a copiilor no-ștri și anume:

a) *Inteligența* se cultivă de preferință în **Școală**.

b) *Inima* (simțirea) se cultivă de preferință în **Biserica**.

c) *Voința* se cultivă de preferință în **Viață**.

IV. **Asocierea**: Armonia spirituală a vieții noastre sufletești nu se poate realiza decât cul-tivând în chip paralel cele trei facultăți ale su-fletului nostru.

1. Un copil care s'ar osteni numai cu înma-gazinarea cunoștințelor reci și și-ar lăsa inima și voința în neîngrijire ar deveni un monstru social.

2. Un copil, care și-ar cultiva numai inima și și-ar neglija inteligența și voința, ar deveni o vic-timă a ignoranței sale și mai ales a mediului social.

3. Un copil, care și-ar fortifica numai voința și și-ar neglija inteligența și inima, s'ar asemăna unui atlet ignorant și plin de ferocitate.

V. **Aplicarea**:

a) Creștini! Luminați-vă mințile și adunați-vă cu sârguință de albină cunoștințele vii și priitoare vieții voastre.

b) Pliviți apucăturile rele ce se pripășesc în inima voastră și cultivați tot ceea ce este înalt, curat și sfânt în inimile voastre.

c) Fortificați-vă zilnic voința voastră.

d) „*Creșteți și vă întăriți duhovnicește*” ca și Pruncul Iisus (Luca I,80).

e) Creșteți în trei direcțiuni diferite și totuși într'o desăvârșită unitate armonică pentru ca voi „să fiți coroana noastră, nădejdea, slava și bucuria noastră”. I Tesaloniceni II, 19 și 26.

Pr. MARIN C. IONESCU

1. Vezi nota precedentă.
2. Idem.

CARTI ȘI REVISTE

Jerifă de seară, de Victor N. Popescu, Institutul de arte grafice al ziarului „Dobrogea Jună” Constanța, Str. Scarlat Vârnăv Nr. 23. Formatul cărților de școală, 160 pagini, 75 lei.

Dl. Victor N. Popescu, teolog, venit de curând dela Paris, a strâns în acest volum un mănunchiu de meditațiuni alese asupra celor mai importante momente ale unei vieți sufletești bogate și doritoare de cât mai multă bogăție spirituală. „Viață și moarte”, „Dumnezeu și omul lăuntric”, „Dela îndoială la adevăr”, „Suferință” etc., iată câteva titluri de-ale bucăților ce alcătuiesc acest volum.

Toate sunt străbătute de o poezie mistică profundă și susținute de o cugetare creștină lămurită și solidă.

—o—

Carte Pastorală către drept credincioșii creștini din eparhia Hușilor, spre a se feri de învățăturile rătăcite și rătăcitoare ale acelor ce-și zic advențiști și creștini după evanghelie, de P. S. *Episcop Iacov al Hușilor*. O broșură cu 32 pagini formatul cărților de școală, în care sunt expuse, cu multă claritate și conciziune, toate erorile de învățătură și interpretare ale sectanților adventiști. Fiecare chestiune e însoțită de arătarea dreptei înțelegeri pe care o posedă în întregime doctrina bisericii noastre ortodoxe.

—o—

Poruncile Bisericii, explicate de Diacon Alex. N. Constantinescu, profesor, București. Această broșură de 16 pagini, format mic, e primul număr din *Biblioteca parohiei*, pe care a început a o da la iveală C. Diacon Alex. N. Constantinescu, dela biserica Sf. Ilie — Rahova-București. Printr'o povestire introductivă arată cât de prețioase sunt sfaturile oamenilor bătrâni și întreabă, cu toată dreptatea, cât de prețioase sunt atunci poruncile bisericii? Fiecare din cele 9 porunci ale Bisericii sunt explicate, în parte și pe rând, cu multă vioiciune și claritate.

Costă 4 lei și se poate cere la autor.

—o—

Spre o nouă viață, îndemnuri de zidire sufletească, de Pr. Ioan N. Ionescu dela biserica Amza-

București. 72 pagini, formatul cărților de școală, prețul 20 lei.

C. Preot Ioan N. Ionescu publică în acest volum crâmpoale alese din predicile Sf. Sale ținute în diferite ocazii sărbătorești. Se citesc cu multă bucurie duhovnicească și se poate culege din ele frumos material predicatorial.

—o—

Cuvinte sufletești, Religiunea și menirea omului pe pământ de Ec. G. Georgescu — Silvestru-București. — În 16 pagini, format mic, P. C. Ec. G. Georgescu-Silvestru documentează pe baza Sfintei Scripturi și a Istoriei că omul nu-și poate ajunge menirea, pentru care a fost creat de Dumnezeu, decât păstrând vie ideea religioasă. În creștinism ideea religioasă, ajunsă la cea mai înaltă perfecțiune, constituie pentru om cel mai prețios mijloc de înaintare în viață. E tipărită de tipografia Corpului de Jandarmi din București și se împarte gratuit.

—o—

Am primit la redacția „Apostolului” și semnalăm cu multă bucurie, ca pe tot atâtea mijloace de intensificare și sistematizare a propagandei culturale în mijlocul poporului numeros, următoarele publicațiuni periodice:

1. *Curierul parohial* al Bisericii Amza-București, 1 Ianuarie 1928, anul I Nr. 7.

2. *Crainicul*, ziar de propagandă culturală în serviciul Ateneelor populare și al întregii mișcări culturale, Anul I Nr. 2, 1—15 Ianuarie 1928, sub direcția d-lui Juarez Movilă.

Administrația Str. Azilul de Noapte 8, București.

3. *Credința*, revista descoperirilor divine, Anul II, Nr. 1, sub direcția d-lui G. Lungulescu. Redacția și Administrația Str. Mărgăritar 3, București.

4. *Prietenul Poporului*, revista Ateneului popular „Negru-Vodă”, Anul I Nr. 1, Ianuarie 1928, Redacția și Administrația la Pr. G. Stroian și Diacon P. Angelescu, Str. Negru-Vodă, 62, Câmpulung Muscel.

5. *Lumina Sfintei Scripturi*, foaie parohială a Bisericii Sf. Vineri Nouă, București.

6. *Vino și vezi*, foaia Cercului pastoral din Câmpulung-Muscel, Anul I Nr. 7—9.

Pr. MANEA POPESCU

MIȘCAREA MISSIONARĂ

Activitatea Cercurilor Pastorale din plasa de sus — București, în lunile Octombrie — Decembrie 1927

La Cercul Pastoral **Sf. Ilie Kalinderu** s'au ținut următoarele conferințe de către *Arhimandritul Iuliu Scriban*: la 2 Octombrie, „*Despre Crematoriu*”; la 11 Octombrie „*Despre cultul Divin*”; la 18 Octombrie „*Despre rugăciune*”; la 25 Octomb. „*Despre rugăciune în amănunțimi*”; la 1 Noembrie „*Despre împărțirea serviciului divin*”; la 8 Noembrie „*Cântări de imnuri religioase*”; la 15 Noembrie *Nu s'a vorbit din lipsă de auditor*; la 22 Noembrie „*Despre cele 7 laude*”

La Cercul Pastoral „**Spirea-Nouă**” s'au rostit următoarele cuvântări: la 13 Oct. „*Importanța prediciei de pe munte pentru viață*” de Pr. Ec. Popescu-Mălăești; la 20 Octombrie „*Calea pe care trebuie să o urmeze fiecare creștin în viață*” de Pr. D. Vasilescu-Ghencea; „*Sărăcia și bogăția față de mântuirea omului*” de Pr. L. Niculescu.

La Cercul Pastoral „**Cuibu cu barză**” s'au rostit următoarele cuvântări: „*Despre rugăciune*” de Pr. Celus Grigoriu; „*Despre educația religioasă a copiilor prin evanghelie*” de Pr. Marin Ionescu; „*Despre fericirile evanghelice III și V*” de Pr. Marin Ionescu; „*Despre ispășirile Domnului*” de Pr. Gh. Șerban; „*Despre fericirile evanghelice (1 și 2)*” de Pr. Gh. Șerban; „*Ce ție nu-ți place nici altuia nu face*” și „*Despre Milostenie*” de Pr. C. Dincescu.

La Cercul Pastoral „**Icoana**” s'au rostit următoarele cuvântări: la 5 Octombrie „*Insemnătatea cercurilor pastorale și influența lor binefăcătoare asupra vieții creștinilor*” de Pr. Manea Popescu; la 12 Oct. „*Dragostea către aproapele și dragostea copiilor către părinți*” de Pr. Ioan Vodă; la 19 Oct. „*Rugăciunea Domnului în grădina Ghetsimani*” de Pr. Manea Popescu; la 26 Oct. „*Despre împărăția Cerurilor*” de Preotul Manea Popescu.

La Cercul Pastoral „**Stejarul**” s'a cuvântat următoarele: la 27 Oct. „*Credința în Dumnezeu în fața greutăților vieții actuale*” de Pr. I. Florescu; la 24 Noembrie „*Raportul dintre biserică și credincioși*” de Diacon Florian Giurescu.

La Cercul Pastoral **Manea-Brutaru** s'au rostit următoarele cuvântări: la 2 Oct. „*Iisus în mijlocul ucenicilor*” de Ec. V. Pocitan; la 12 Octom. „*Familia Creștină*” de Pr. Cristache P. Stancu; a 26 Octombrie „*Iisus în fața vrăjmașilor săi*”

de Pr. C. Bobulescu; la 2 Noembrie „*Despre post și rugăciune*” de Pr. I. Burcă; la 9 Noembrie „*Minunile Evangheliei*” de Pr. V. Pocitan; la 16 Noembrie „*Inchinarea la Sf. Icoane. Pictura Creștină*” de Pr. Chr. P. Stancu; la 30 Noem. „*Împărăția lui Dumnezeu*” de Pr. C. Bobulescu.

La Cercul Pastoral **Dichiu-Tirchilești** s'au ținut următoarele cuvântări: la 2 Octombrie „*Importanța adunărilor creștinești*” de Pr. N. Rădulescu; la 2 Octombrie „*Despre Biserică și credință*” de d-nul Gh. Lungulescu; la 6 Noembrie „*Despre fericire după Sf. Evanghelie*” de Preot N. Rădulescu; la 6 Noembrie „*Despre eroismul creștin*” de d-nul Gh. Lungulescu; la 13 Noem. „*Despre Milostenie*” de Pr. C. Popescu; la 13 Noembrie „*Despre importanța Sf. Scripturi*” de d-nul Gh. Lungulescu; la 13 Noembrie „*Creștinul trebuie să fie exemplu de moralitate și credință*” de Pr. N. Rădulescu; la 20 Noembrie „*Despre importanța credinței creștine*” de d-nul Paul Panaitescu; la 20 Noembrie „*Despre Legea V. și N. Testament*” de Pr. Antipa Florescu; la 20 Noembrie „*Rolul Bisericii în viața creștină*” de d-nul Gh. Lungulescu; la 27 Noembrie „*Despre Iisus Hristos plinitorul legii*” de Pr. N. Rădulescu; la 27 Noembrie „*Despre însemnătatea vieții sfinților*” de d-l Lungulescu; la 27 Noembrie „*Despre Crematoriu*” de Arhimandritul Iuliu Scriban.

La cercul pastoral **Sf. Treime-Tei**, numiții preoți au ținut următoarele conferințe: La 2 Oct. „*Despre rostul adunărilor creștinești*” de Pr. D. Mușeteanu; la 7 Oct. „*Ce este Sf. Scriptură*” de Pr. D. Mușeteanu; la 21 Oct. „*Cap. I din Ev. dela Matei*” de Pr. D. Mușeteanu; la 28 Octombrie „*Viața Cuvioasei Paraschiva și a Sfântului Dumitru Basarabov*” de Preotul D. Mușeteanu;

La 4 Noembrie Pr. Marin Nicolău „*Cap. II din Ev. dela Matei*” (explicare); La 4 Noembrie Pr. D. Mușeteanu „*Viața Sfinților Galaction și Epistimii*”; La 11 Noembrie Pr. Th. Iordăchescu „*Cap. III din Ev. dela Matei*” (explicare); La 11 Noembrie Pr. D. Mușeteanu „*Viața Sf. Mina*”; La 18 Noembrie Pr. Ștefan Georgescu „*Cap. 4 din Ev. dela Matei*” (explicare); La 18 Noembrie Pr. D. Mușeteanu „*Viața Sf. mucenice „Ectenia*” La 25 Noembrie Pr. D. Mușeteanu „*Predica de pe munte*”; La 2 Decembrie Pr. D. Mușeteanu

„Cap. V de la Matei și viața sf. Nicolae“; La 9 Decembrie Pr. Marin Nicolau *Cap. VI de la Matei* (explicare); La 16 Decembrie Pr. Marin Nicolau „Cap. VI de la Matei“ (continuare).

La Cercul pastoral **Floreasca**, numiții preoți au ținut următoarele conferințe: La 2 Octombrie Pr. Gh. Alexandrescu „*Starea morală a omenirii după război*“; La 7 Octombrie P. Gh. Alexandrescu „*Despre fericire* (cele 4 prime fericiri); La 14 Octombrie Pr. Lupașcu Andreescu „*Despre fericirea V* (Milostenie); La 21 Octombrie Pr. Dem. Rădulescu-bis. Albă „*Despre fericirea VI și VII-a*“; La 28 Octombrie Pr. Toma Chiricuță „*Despre viațuirea întru Iisus Hristos*“; La 4 Noiembrie Pr. Gh. Alexandrescu „*Despre minunile Evangheliei*“; La 11 Noiembrie Pr. Lupașcu Andreescu „*Despre fericirea a 8 a și a 9-a*“; La 18 Noiembrie d-nul Ioan D. Tesila „*Despre post și ispita Mântuitorului*“; La 25 Noiembrie Pr. Toma Kiricuță „*Mântuirea vine prin Biserică*“.

La Cercul Pastoral **Sf. Gheorghe**, numiții preoți au ținut următoarele conferințe: La 2 Octombrie Pr. D. Mihăilescu „*Amintirea actelor importante din viața Regelui Ferdinand și Importanța Cercurilor pastorale*“; La 13 Octombrie Pr. I. Mușețeanu „*Explicarea cap. V de la Matei*“.

La Cercul pastoral **Sf. Gheorghe-„Fracmasonă“** numiții preoți au ținut următoarele conferințe: La 20 Octombrie Pr. Kiriță Cernescu „*Explicarea fericirii a I-a*“; La 27 Octombrie Pr. D. Mihăilescu *Istoricul „Simbolului Credinței“*; La 3 Noiembrie Pr. I. Mușețeanu *Explicarea Cap. V de la Matei* (continuare); La 10 Noiembrie Pr. D. Mihăilescu *Explicarea art. I din Simbolul credinței*; La 17 Noiembrie Pr. Kiriță Cernescu *Despre „Fericirea II-a”*; La 24 Noiembrie Pr. I. Mușețeanu *Despre Milostenie*.

La cercul pastoral **Silvestru**, La 7 Octombrie Pr. Eugen Bărbulescu „*Despre Minunile Evangheliei*“; La 14 Octombrie Pr. Gh. Georgescu „*Opera sfîințitoare săvârșită de sf. Duh*“ (Botezul); La 21 Octombrie Pr. I. Z. N. Popescu „*Despre „Simbolul Credinței”*“; La 21 Octombrie Pr. Eugen Bărbulescu „*Despre Crematoriu*“; La 28 Octombrie Pr. I. Bucur „*Principiile evanghelice relativ la bunurile materiale*“; La 4 Noiembrie Diac. L. Dumitrăchescu *Despre Impărăția lui Dumnezeu*; La 11 Noiembrie Pr. Chiriac Bidoianu „*Despre Catehism*“; La 18 Noiembrie Pr. Eugen Bărbulescu „*Despre Colinde*“; La 25 Noiembrie Pr. Gh. Geor-

gescu „*Despre Botez*“ (Continuare); La 2 Dec Pr. I. Z. N. Popescu *Despre „Simbolul Credinței”* (continuare); La 2 Decembrie Elevul Diaconescu cl VIII Sem. „*Despre necesitatea de a ne ocupa și cu chestiunile spirituale*“; La 9 Decembrie Pr. I. Bucur „*Mântuirea prin Iisus Hristos* (continuare); La 16 Decembrie Diac. L. Dumitrăchescu „*Despre Impărăția lui Dumnezeu*“; La 16 Decembrie Seminaristul Frateș „*Despre păcat și pocăință*“.

La cercul pastoral **Sf. Nicolae-Buzești** s'au ținut următoarele conferințe:

La 2 Octombrie deschidera activității cercului: Preotul Zamfir Popescu: „*Insemnătatea cercurilor pastorale și motivele înființării lor*“ și Pr. D. Georgescu tot despre *cercurile pastorale*; La 5 Octombrie Pr. D. Georgescu: „*Impărăția lui Dumnezeu*“; La 12 Octombrie Pr. D. Georgescu: „*Mijloacele de a ne face cetățeni ai Impărăției lui Dumnezeu*“; La 2 Noiembrie Pr. Zamfir Popescu; „*Principiul mântuirii omului după doctrina Bisericii ortodoxe*“; La 9 Noiembrie Pr. Th. Leontescu: „*Insemnătatea cultului în Biserica ortodoxă*“; La 16 Noiembrie Pr. Gh. V. Călin: „*Opera înfăptuită de Mântuitorul ca învățător și profet*“; La 23 Noiembrie Pr. Gh. Georgescu biserica Mavrogheni: „*Opera înfăptuită de Mântuitorul ca arhieru*“; La 30 Noiembrie Pr. Zamfir Popescu „*Biserica ortodoxă față de celelalte culte ca*“; La 14 Decembrie Pr. Gh. V. Călin: „*Realizarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ prin nașterea Mântuitorului Christos*“.

Conferințele au fost bine studiate de preoți. Credincioșii au fost în număr mulțumitor. Cântăreții au fost prezenți și corurile de asemenea fiecare la rândul fixat.

Rucăr-Muscel.—Duminecă 11 Decembrie s'a ținut în Rucăr ședința cercului preoțesc, în cea mai deplină armonie cu a învățătorilor.

Opt preoți au săvârșit în biserica parohială Rucărul de jos, cu deosebit fast, serviciul liturgic și parastasul pentru cei 214 eroi ai comunei, morți în războiul întregirii neamului, în fața unui neobicinuit număr de credincioși, pentru cari biserica, deși destul de mare, ajunsese aproape neîncăpătoare.

Toți învățătorii cu soțiile au ținut să ia parte la această înălțătoare slujbă, alături de toate autoritățile locale în frunte cu pretorul plășii și inginerul silvic al regiunii.

A predicat preotul Gheorghe Cotenescu Stoe-

nești, ținând încordată atențiunea celor de față, timp de 20 minute, cu vorbirea sa despre „cina cea mare“, pentru care toți trebuie să fim pregătiți.

S'a trecut apoi pe terenul înfăptuirilor creștine, împărțindu-se de către preotul Spiridon Popescu, parohul respectiv, bani și opinci, de preferință copiilor orfani, în valoare de 1300 lei, sumă provenită din „Discul milii“, pe anul în curs.

Din venitul zilei, care a fost de 900 lei, s'au împărțit gratuit 80 broșuri religioase-morale, în valoare de 345 lei, iar restul s'a trecut la vechiul fond al cercului.

S'a mai vândut și contra cost alte 63 broșuri în valoare de 525 lei.

În ședința intimă s'a discutat asupra mijloacelor celor mai potrivite pentru munca ce fiecare preot trebuie să desfășure în parohia sa, prin începerea catehizării copiilor din școala primară.

Masa, luată în comun cu D-nii învățători, a

fost un bun prilej de a strânge rândurile pentru îndrumarea activității în viitor.

În ședința după amiază a vorbit, din partea preoților, Preotul I. Răuțescu-Dragoslavele, președintele cercului, combătând mândria.

Din partea învățătorilor a vorbit D-l C. Pr. Predoiu din Dragoslavele.

Un program variat și bogat, constatând din cântece, recitări și jocuri, pregătite de cei 11 învățători ai școlii locale, a încadrat de minune cele 2 cuvântări, rostite, una de reprezentantul preoției, iar cealaltă de reprezentantul învățătorilor

* * *

În ziua de 14 Noembrie a. c. C. Preot Radu I. Poenaru, parohul parohiei Crivina-Prahova, a fost sărbătorit de preoții cercului respectiv pentru munca pastorală, desfășurată cu mult zel, în timp de 50 ani de preoție.

REFERENT

CRONICA INTERNA

Potrivit unei frumoase tradițiuni, preoții din București vin în ziua anului nou la palatul sfintei Patriarhii pentru a-și exprima sentimentele lor de devotament și firească bucurie către I. P. S. Patriarh. Anul acesta vizita preoților la I. P. S. Patriarh a avut un caracter deosebit de solemn și mișcător. În numele preoților, P. S. Vicar Tit S. Târgovișteanul a asigurat pe I. P. S. Patriarh de bucuria pe care o simt cu toți pentru cînstea ce se resfrînge asupra bisericii ortodoxe prin ridicarea I. P. S. Sale la cea mai înaltă demnitate, Regent, și de devotamentul neștirbit cu care toți stau strâns uniți în jurul tronului patriarhal.

I. P. S. Patriarh a răspuns în cuvinte curgătoare și lămurite, mulțumind pentru aceasta și scoțând și mai mult în relief nevoia solidarității clericilor în aceste zile de slavă pe cari le trăește biserica. Apoi s'a servit o gustare, I. P. S. Patriarh ținând să ciocnească paharul, întain cu cel mai în vîrstă preot.

—0—

Cu începutul anului 1928, biserica noastră a fost lipsită de două suflete închinat cu multă râvnă lucrului ei sfânt. E vorba de pierderea suferită prin trecerea din viața aceasta a doi mari români și creștini: Valeriu Branisce, decedat în ziua de 1 Ianuarie în Lugoj și maestrul de muzică D. G. Chiriac, decedat în ziua de 10

Ianuarie, în București. Noi deplângem sincer pierderea lor întrucât amândoi reprezentau pentru biserică două forțe de mare importanță.

—0—

Gazeta „Socialismul“ a publicat un articol intitulat „Primejdia Ateneelor populare“. Primejdia constă în aceea că în aceste Atenee nu se aude decât cuvânt creștin și românesc-naționalist. Nimic dintr'ale celor fără patrie și lege, dintr'ale socialiștilor. Constatarea «Socialismului» e pecăt de adevărată, pe atât de îmbucurătoare pentru toți iubitorii de cultivare a masselor populare.

—0—

I. P. S. Patriarh, căruia nu-i scapă niciun moment din vedere grija de ajutorare, a celor nevoiași și suferinzi, a pus la dispoziția bolnavilor, din câteva spitale din orașul Ploești, hrană sufletească de sfintele sărbători, dăruindu-le cărți de rugăciuni, frumos tipărite și cu un admirabil conținut, ce corespunde multor împrejurări din viață.

Cărțile de rugăciuni, dăruite de I. P. S. Patriarh au produs atîta mîngăere bolnavilor, căroro li s'au încredințat, cîm nu se poate spune.

Darurile au fost distribuite de P. C. Protopop Const. M. Petre din Ploești, însoțit de Dn. Dr. Tomoșoiu, președintele Ateneului popular „Prahova“. Cu această ocaziune s'a făcut constatarea

că numai un adventist și un catolic aveau cărți de rugăciune sub perna patului. Prin această distribuție au putut căpăta și creștinii ortodoksi o carte, dar mai ales gândul nou că au nevoie de ea.

—o—

In ziua de 27 Decembrie.—Sf. Ștefan—a fost instalat noul hirotonit, Pr. D. D. Nicolescu, în postul de preot și paroh al parohiei Puchenii-Moșneni, de către P. C. Protopop Const. M. Petre, în fața autorităților comunale și a credincioșilor din parohie.—In cuvinte convingătoare, și pline de duh evanghelic P. C. Protopop a

precizat drumul pastoral, pe care trebuie să meargă noul preot, lămurind în același timp și pe credincioși cum trebuie să se poarte cu preotul lor, ca să-i înlănească împlinirea datoriilor sale pastorale.

A răspuns tânărul preot, declarând că nu va fi niciodată „nebăgător în seamă de darul, care i s'a dat”, că va sfătui poporul cu timp și fără timp stăruind să fie pastorul cel bun, care își pune sufletul pentru oile sale“.

Credincioșii din Puchenii au avut astfel frumose prilej de înălțare sufletească și de rară sărbătorire.

REFERENT

C R O N I C A E X T E R N A

In ultimele zile ale anului 1927 în viața bisericească s'au petrecut două fapte de o mare însemnătate:

1. Camera Comunelor în Anglia a respins modificarea „cărții de rugăciuni” (*Prayer book*).

2. Biserica ortodoxă rusă a căzut la pace cu regimul politic sovietic.

* * *

1. In Anglia Biserica este o instituție de Stat o Biserică oficială, națională, o Biserică „stabilită”. Deci în cele ce vom relata cu greu se va putea alege între ceiace este politic și ce este religios.

Prima *Prayer book*, *Book of common prayer*, datează din vremea lui Eduard VI și e opera celebrului episcop anglican Cranmer; ea conține rugăciuni rituale pentru săvârșirea slujbelor, taimelor etc.; și este alcătuită din texte scoase în cea mai mare parte din breviarul și din liturghierul roman cu interpolațiuni, adăogiri și suprimări alese cu intenția de a separa Biserica anglicană de sub ascultarea papală, fără totuși a o alătura nici confesiunii dela Augsburg, nici doctrinelor calvine. Cu chipul acesta, în insula sa, poporul englez a cărui voință se întrupează în Rege și se manifestă prin Parlament, își are religiunea lui, și numai a lui. Pentru a rupe orice legătură cu o autoritate externă și superioară, el a primit să-și supună credința până și în formulele rugăciunii autorității Coroanei și votului Parlamentului. *Prayer book*-ul a primit placetul Parlamentului în 1549. De atunci încolo istoria *Prayer-book*-ului este strâns legată de istoria națională engleză. Fiecare revizuire a textului, — cea din urmă e din 1662, — poartă pecetea grijei de a da satisfacțiune tendințelor reformiste și de a accentua

separația de „idololatria romană”. Să nu se uite că acest popor, în care s'a zămislit libertatea politică, n'a abolit de cât în 1821 *bilul testului*, care excludea pe catolici dela orice funcție publică. Se cunoaște cum, din vremea mișcării dela Oxford din jumătatea veacului al XIX, o fracțiune a Bisericii anglicane stabilite tinde să se apropie de practicele catolice, mai cu seamă în ce privește leturghia și riturile ei, pe când alta înclină din ce în ce mai mult către non-conformism. Fiecare interpretează cum îi vine *Prayer book*-ul, întrebuințările, practicele, ba chiar s'au introdus în ea doctrine foarte deosebite. Aceste nepotriviri au fost studiate de o comisiune regală instituită în anul 1906 și episcopii au pregătit o revizuire a *Prayer book*-ului a cărei nouă versiune a fost terminată, și aprobată de către *Church Assembly* (adunarea bisericii) în luna Iulie 1927. Modificările aduse textului din 1662 tind în cea mai mare parte să dea satisfacțiune tendințelor ritualiste ale anglo-catolicilor din „Biserica înaltă”. Ele trebuiau în chip firesc să displacă partizanilor tendinței opuse al cărei reprezentat cel mai îndărătnic este episcopul de Birmingham, episcop prin grația ministerului laburist.

Noul text, rezultatul unui acord aproape general, datorită formulelor dozate savant și ingenios cumpănite, trebuia, pentru a intra în vigoare să fie investit de semnătura regală și prin urmare supus aprobării parlamentului. Arhiepiscopul de Canterbury a susținut proiectul în fața Camerei lorzilor și pentru a dezarma opozițiunea, a declarat, că ritualul revizuit va rămâne facultativ. Arhiepiscopul de York a declarat, că ultimul război a pus în cinste rugăciunile pentru morți, care

nu sunt interzise de Biserica anglicană, cu toate că nu ar fi prescrise. Lorzii, respectoși ai temeliilor tradiționale ale statului britanic, dintre care Biserica stabilită este unul dintre stâlpi, au votat cu 241 voturi contra 88 textul propus de episcop. La Camera comunelor, însă, s'au încurcat lucrurile. Ministerul însuș apărut aci împărțit. Primul jor al Amiralității, D. Bridgeman, a susținut proiectul și a declarat, cu bun simț, că asupra unui atare proiect preferă să urmeze avizului dat de arhiepiscopul de Canterbury de cât avizului ministrului de interne, sir William Joynson Hicks, care a luat cuvântul spre a combate *Prayer book*-ul. D. Baldwin s'a pronunțat pentru adoptare; atorneyul, solicitorul general, au vorbit contra, de asemenea și unul din șefii opozițiunii liberale, sir John Simon. Fiecare dintre acești onorabili membrii a avut părerea sa asupra „păstrării elementelor euharistice” ce a părut unora legitimă, altora pângărită de papism. Câțiva dintre laburiști au declarat, că n'au a se pronunța asupra unui asemenea subiect. După desbateri pasionate, *Prayer book*-ul a fost respins cu 247 voturi contra 205 în aclamațiuni și strigăte de trăească. De multă vreme nu s'a mai văzut în Camera comunelor, un asemenea entuziasm. Vechea Anglie a *no popery* (nu ne trebuie papa) n'a murit.

Pare-se însă că noua Anglie a făcut un pas spre „desetablissement”-ul Bisericii oficiale. Ministrul de interne, a tras de a doua zi, din punctul său de vedere, concluziunea: „Cred c'a sosit momentul unei scisiuni între Anglo-catolici și evangheliști. Cele două feluri de a vedea nu vor mai putea coexista în sânul uneia și aceleiași Biserici. Lordul Halifax, căpetenia Anglo-catolicilor, luptă pe față pentru o unire cu Roma. Eu însumi lupt pentru o unire cu marile Biserici nonconformiste. Clerul incorect care adoptă practici și propoveduește doctrine primejdioase nu poate în chip onest să mai primească plată dela Biserica reformată pe care o înfruntă. Trebuie să se hotărască ori pentru, ori contra Romei. De e pentru Roma, să se ducă la Roma și să nu mai continue să rămână în Biserica stabilită”. Evident dacă se face spărtura așa cum prevede sir W. Joynson Hicks, Biserica stabilită și-a trăit traiul și cu ea va dispărea una dintre cele mai solide instituțiuni naționale ale Angliei istorice. Fără îndoială edificiul este încă solid și episcopii își dau toate ostenele spre a-i ascunde derăpănăturile. Însă nu e sigur că vor reuși fiincă modificările propuse *Prayer book*-ului aveau drept scop tocmai să mențină în sânul Bisericii oficiale fracțiunea Anglo-catolicilor. Dacă

Parlamentul se arată ireductibil se poate ca chiar episcopii înșiși să ceară restabilirea Bisericii, în nădejdea salvării unității. Dar atunci ce va mai rămâne dintr'o Biserică care-și află principala rațiune de a fi în unirea ei intimă cu statul? Cine urmărește aceste desbateri, unde pasiunile politice apar în primul plan, îndoiește-va de faptul că în intimitatea conștiințelor se joacă adevărate drame? Întâmplările se coc de grabă în Anglia de azi; respingerea *Prayer book*-ului de către Camera comunelor este unul din incidentele caracteristice care îngăduiesc observatorului uluit să se oprească și să măsoare drumul parcurs.

CRONICAR

ȘTIRI MARUNTE

Camera comunelor britanice a respins proiectul de revizuire al Cărții de Rugăciuni (*Prayer book*), adoptat de Adunarea Bisericii anglicane și de Camera lorzilor. Politica, deci, a înfrânt inițiativa Bisericii. Se prevăd consecințe foarte grave. Se vorbește chiar de separațiunea Bisericii de stat.

■ *Patriarhul sârb Dimitrie*, slujind Sf. Leturghie în ziua de 25 Decembrie, a dat Sfânta Impărtașanie la mai multe persoane de confesiune anglicană, din înalta societate a coloniei anglo-americe din Belgrad. Impărtașirea a avut loc fără o prealabilă abjurare. Faptul se comentează cu multă aprindere.

■ *Biserica londoneză St.-Luke* din cartierul Camberwill și-a serbat în Octombrie trecut cinquantenarul dela zidire. La această biserică slujește ca vicar și canonicul I. A. Douglas, editorul principal al revistei: *The Christian East*, și cunoscut prieten al ortodoxiei. Cu acest prilej, prietenii și admiratorii lui au împodobit una din capelele acestei biserici cu diferite icoane și daruri oferite de Bisericile ortodoxe.

Stințirea acestei capele a avut loc Duminică seara, 30 Octombrie trecut. Au luat parte la slujbă fostul episcop al Oxtordului, Dr. Gore; Arhiepiscopul ortodox al Tiatirelor, Ghermanos; Episcopul suedez luteran de Lohengrin și Episcopul armean din Londra. Preoți și diaconi ruși complectau laolaltă cu clerul anglican numărul slujitorilor. Capela a fost numită: „Capela Unirei”.

■ *Cupola cea mare* a bisericii de d'asupra Sf. Mormânt din Ierusalim, avariata de cutremurul de pământ din vara trecută, a fost reparată de Pa-

triarhia ortodoxă locală, cu autorizația autorităților britanice. Catolici au prins prilej să protesteze că prin aceasta s'a atins *statusul quo* al Sf. Mormânt.

■ *Patriarhia ortodoxă* din Ierusalim face apel la toți creștinii ortodocși, pentru a o ajuta să reconstruiască mănăstirea Sf. Ioan Botezătorul dela Jordan, distrusă de cutremurul din vara trecută.

■ *Facultatea de teologie ortodoxă* din Belgrad a funcționat în anul școlar 1926-1927 cu cinci profesori titulari, un profesor titular cu contract, un profesor agregat, opt docenți și șapte asistenți. În semestrul de iarnă facultatea a fost frecventată de 83 studenți, iar în cel de vară de 129.

Dintre aceștia 145 sunt sârbi, 56 ruși și 1 ru-soaică.

Facultatea are o bibliotecă cu 15.000 volume.

■ *Biserica ortodoxă din Jugoslavia*, pe lângă facultatea teologică din Belgrad posedă încă cinci școli de teologie (bogoslovie), cu câte cinci clase fiecare, și anume: la Karloviț, la Bitolia, la Prizrean la Seraievo și la Cetinie.

■ Așa zisa *Biserica autocefală a Ucrainei* caută cu toate rezistențele să fie recunoscută de Biserica noastră și probabil și de către celelalte Biserici ortodoxe. După câte suntem informați Sf. Sinod român n'a luat și nici nu va lua în considerațiune asemenea demersuri.

■ *Sovietele rusești* cu prilejul împlinirii a 10 ani de regim bolșevic a acordat o lungă amnistie. Au fost eliberați din închisori și cei mai răi criminali de drept comun. În schimb nu s'a amnistiat nici un episcop și nici un preot ortodox dintre cei închiși pentru credința lor ortodoxă.

■ În *patriarhia Alexandriei*, la Ramleh lângă Alexandria, funcționează de doi ani un seminarium teologic ortodox cu patronul Sf. Atanasie, cu patru clase. În el se primesc și elevi din Siria, spre a fi pregătiți preoți pentru comunitățile ortodoxe din patriarhia Antiochiei.

■ *Numărul ortodocșilor*, de toate naționalitățile, din America de Nord se ridică la 730.000 suflete.

■ *Albania* e pe cale de a încheia concordat cu Vaticanul.

■ *Relațiile încordate* dintre Cehoslovacia și Vatican sunt pe cale de îndulcire. Vaticanul a cedat mult din pretenții.

■ În *China* războiul civil continuă cu furie. Comuniștii extermină pe capete pe creștini și pe misionarii creștini. Lupta de exterminare e condusă de băieți și fete de vârstă între 15-19 ani.

■ În *Franta* rezistența grupării naționaliste dela Action Française contra Papei cășunează mult necaz Vaticanului. În numeroase prilejuri, ca și la Crăciun, Papa și-a manifestat mahnirea ce-i cauzează această rezistență.

Sunt semne că aceasta mișcare se va întinde și în Italia și se vorbește că Vaticanul ar pregăti o enciclică contra naționalismului excesiv.

■ În *Franta* se fac mari pregătiri în vederea alegerilor generale, care vor avea loc pe sfârșitul lui Aprilie viitor.

La aceste alegeri vor candida și catolicii, cari, precum se știe, dela separație încoace n'au mai dat lupta electorală organizată.

■ După *Kirchliches Handbuch für das Katolische Deutschland*, a iezuitului Krose, în Germania sunt acum ca la 20.800.000 catolici și aproape 42.400.000 suflete de alte confesiuni. Numărul preoților catolici s'ar urca cam la 9800.

■ *Ordinul Iezuiților* numără acum 20108 membrii, adică sunt în creștere cu 583 de membri față de anul 1926. Ei sunt repartizați astfel: provincia italiană cu 1679 membrii, provincia germană (Austria, Ungaria, Germania, Cehoslovacia, Olanda, Polonia și Jugoslavia) cu 3822 membrii; provincia franceză cu 2866; provincia spaniolă, în care se cuprinde și America de Sud, cu 4838; provincia engleză cu 2227 și provincia americană cu 2565 membrii.

Ei se grupează în 9416 preoți, 6267 scolastici și 4425 frați.

■ *Conferința universală a creștinismului practic* (Life and Work), comitetul de continuare, va ține adunare în anul 1928 în Praga, în zilele de 31 August — 5 Septembrie; iar în 1929 în Atena.

CRONICAR

INFĂPTUIRI CREȘTINE

D-na Eufrosina Doctor Zorileanu a donat bisericii din parohia Cacova-Marteni, jud. Dâmbovița, un rând de vestimente preoțești, în valoare de 12.000 lei. Tot d-na dr. Zorileanu a dăruit mai înainte acestei biserici un potir și un ohivot de argint, pentru care i-se aduc vii mulțumiri.

* * *

Luni, 2 Ianuarie 1928, biserica Silivestru și-a serbat, cu deosebită solemnitate, hramul.

După terminarea serviciului divin, s'au împărțit ajutoare în sumă de peste 21.000 lei, constând în

haine, șorțuri și ghețe, la 31 elevi și eleve din școalele primare „Silivestru” și ucenicii din atelierele din suburbie, cum și lemne la văduve sărace.

Ajutoarele au fost date în prezența consiliului parohial și a numeroși credincioși, de către d-nele preotese: Maria Georgescu-Silivestru, Cornelia Bărbulescu și Aurelia Dumitrăchescu, asistate de preoții bisericii, și de d-ra directoare Ana Manoil și d. director Sava Zamfirescu.

* * *

Prin sfatul și stăruința preotului paroh Alexandru Scărlătescu din parohia Maia, jud. Ilfov, un bun creștin cu adevărate sentimente pentru Biserica Mântuitorului anume D-l Gheorghe Dumitrescu, născut, crescut în Comuna Maia, jud. Ilfov, actualmente în București, devenit mare proprietar numai prin muncă cinstită, neuitând însă locurile pe unde a crescut, a donat Bisericii parohiale cu ocazia hramului, în marea sărbătoare a Sf. Nicolae odoare frumoase și anume:

1. O Sfântă Evanghelie frumos legată aurită și argintată în valoare de lei 5000.

2. Un Sf. Potir artistic lucrat de alpaca suflat cu aur în valoare de lei 2200.

3. O Sf. Cruce frumoasă de alpaca aurită, în valoare de lei 1300.

4. Un Disc cu Steluța de alpaca în valoare de lei 800.

5. O Sf. Copie și o linguriță de alpaca aurită în valoare de lei 500.

Tot după îndemnul preotului paroh sătenii:

Albu Iordache, un bătrân de 70 ani ce veșnic calcă pragul Sf. Bisericii, a dăruit cu multă dragoste o cădelniță frumoasă de alpaca în valoare de 2000 lei.

Gheorghe Chelaru un sătean evlavios a dăruit mai multe obiecte frumoase:

1. O oăldărușe pentru botez în valoare de 500 lei.

2. Un Aghiazmatar în valoare de 410 lei.

3. 10 pahare pentru candelă 600 lei.

Un număr de 12 săteni s-au asociat pentru cumpărarea unei candelă de alpaca în valoare de 1200 lei.

Sătencele: *Leanca Dumitru, Vasilica Iordache, Sora Iancu Albu, Efimia Rădulescu, Păuna Grigore, Ioana N. Kiru, Păuna A. Dragomir, Anica Malea* cari cu multă râvnă creștinească au dăruit bisericii 2 până la 4 metri preșuri de casă lucrate de mâna lor, împodobind Sf. Locaș, aproape în întregime pe jos.

D-ra Ecaterina Rădulescu a donat Bisericii un acoperământ pe masa din interiorul Sf. Locaș, frumos lucrat în valoare de lei 400.

Bunul Dumnezeu să trimeată Harul Său Divin peste casele lor și dragostea de frați să înrădăcească în ei.

Consiliul parohial din parohia Dărăști-Vlașca aduce mulțumiri d-lui N. Paplica, proprietar, I. Bărbulescu, Pr. D. Minulescu și tuturor enoriașilor cari au contribuit la cumpărarea unui clopot în greutate de 239 kgr. cu 32.600.

Parohii Vacante

Se scot la concurs, pe ziua de 15 Ianuarie 1928, următoarele parohii vacante:

1. Parohia Zlotești-Teleorman, cu 267 familii, biserică de zid, fără casă parohială și cu 7½ ha. teren arabil.

2. Parohia Tătărești de sus, jud. Teleorman, cu 300 familii, biserică de zid, fără casă parohială, cu 25½ ha. teren arabil.

3. Parohia Sf. Haralambie din Ploești, cu 600 familii, biserică în reparație și fără casă parohială.

4. Parohia Chiojdeanca, jud. Prahova, cu 507 familii în două sate, are trei biserici, fără casă parohială și nici pământ arabil.

Cererile, cu actele legale, se înaintează protopopiei respective în termen de 30 zile dela data publicării.

ÎNȘTIINȚARE

Aducem la cunoștință C. C. Preoți și abonați cari din diferite cauze nu primesc la timp «Apostolul», sau primesc mai puține exemplare decât numărul necesar pentru personalul parohiei, să ceară îndată completarea, printr-o carte poștală, la Administrația «Apostolului» și nimeni nu va rămâne nesatisfăcut.